

Днесъ Жоожета е болна. Боли я главата, устата ѝ засъхнали. Даже и Неро забѣлѣзалъ това неразположение и нѣколко пѣти се приближавалъ да ближе ржката на своята малка господарка.

— Иване, не забравяйте да нахраните Неро, каза Жоржета, като си отиваше.

— Не ще забравя, госпожице.

Всичкитѣ въ цирка, обичаха добрата и нѣжна Жоржета, която имаше такива ясни очи и сладъкъ гласъ.

— Азъ ще си отида, а леля Полина отиде ли си?

— Отиде си, отиде си. Идете си и вие, госпожице. Втората частъ се вече свършва. Утрѣ е празникъ. Елате по-рано на репетиция.

Жоржета си отива вкѣщи, но току-що отваря вратата, леля ѝ Полина я посрѣща съ викъ и крѣскъ.

— Ти кждѣ се губи? Пакъ съ Неро ли се забавлява? Ела по скоро, прибери всичко, приготи самоваря и по-скоро бѣгай за хлѣбъ.

Като нареди набързо стаята, Жоржета се затече въ съсед-

ното дюкянче и скоро се върна вкѣщи.

— А кждѣ сѣ останалитѣ пари? Азъ ти дадохъ 50 ст., а хлѣба струва 30 ст. И тежката ржка на разсърдената жена падна върху главата на дѣтето.

Жоржета се мжи да разбере, що ѝ казва леля ѝ, но главата я боли още по-силно: очитѣ ѝ, сѣкашъ се замѣгляватъ съ нѣщо и тежки въздишки излизатъ отъ гърдитѣ ѝ.

Да не би да си болна? Тѣкмо това ми трѣбваше — грижи за тебе! По-скоро лѣгай, да оздравяшъ до утрѣ. Не ще ти позволя да лежишъ и да се прѣструвашъ.